

Ngày Tháng Đó...

Phạm Trần Anh

Nhiều lúc ngồi nghĩ lắm ca lắm cảm không chừng mà lại đứng để tự an ủi mình rằng có lẽ kiếp trước mình cũng là tay sát thủ “độc cước đại hiệp” chăng? Với cú đá sát thủ chắc chết nhiều người lắm nên kiếp này mới bị cùm chân gần bảy năm trời mà lại cùm 2 chân nên kiếp trước chắc là mình đá song phi nên bây giờ bị cùm 2 chân banh ra, cứ nằm ngửa chờ chờ chứ không nằm nghiêng được. Lúc đó ngoài giấc mơ chiến thắng mình còn mơ ước nhỏ nhoi là được ngủ nghiêng một giấc, đơn giản thế thôi. Vậy mà giấc mơ đó 7 năm sau khi ra khỏi xà lim mới thành hiện thực ...: “Bảy năm mơ giấc ngủ nghiêng, hết đêm lại sáng xích xiềng chân tay..! Ừ xích thì xích, xiềng thì xiềng có chết thằng Tây nào đâu mà sợ. Máu anh hùng lại nổi lên thách thức ngạo nghễ:

*“Chân cùm tay xích đầu sao xích,
Xích sẽ có ngày xích phải tung..!
Tự tưởng tinh thần làm sao xích,
A ha.. A ha..!
Xích sẽ đến ngày xích phải tung..!”*

Thỉnh thoảng đôi lúc thấy mình được nối gót tiền nhân bỗng không thấy buồn nữa mà chỉ buồn năm phút thôi nên lại rung đùi thấy khoái chí. Ngày xưa chỉ có cấp tướng mới có 1 trung đội lính gác còn ta bây giờ “Nước mất nhà tan” rồi mà còn có cả một đại đội Việt cộng chăm lo canh gác, cơm bưng nước rót đầy đủ còn gì sượng hơn, bèn xuyết khẩu thành thơ luôn: “*Cơm bưng nước rót canh đưa, Hối chi sượng vậy xin thưa ừ tồ*”. Ừ tồ là ở tù đó quý vị ạ..!

Thế rồi một buổi sáng nọ, sau bốn tháng nằm xà lim mới được cho ra tắm 1 lần rồi ngồi phơi nắng gần “Tứ giác đài”, anh em thường gọi đùa như vậy vì khu xà lim có 4 phòng bê tông kiên cố, tường dày hơn 40 cm.. chỉ thua Ngũ giác đài một chút thôi. Tình cờ bạn ta thi sĩ Tú Kếu, người một thời nổi tiếng vì xem: “*Sự đời như cái lá đa, đen như mõm chó chém cha sự đời...*” nay cũng ở tù với ta, ở đâu đi ngang qua, vẫn dáng người khom một đại nhân, mặt vêu lên râu ria lổm chổm... và vẫn phong độ như ngày nào. Người đi ngang ta, mặt vẫn nhìn thẳng đọc liền một câu như đắc ý lắm:

“Nhân dân ta rất anh hùng ...

Lát sau lại làm bộ đi ngang qua lần nữa, sợ mấy thằng chèo nhìn thấy nên mặt vẫn nhìn phía trước tỉnh bơ :
“Đảng ta lãnh đạo.. nửa khùng nửa ngu..!”

Tôi ngồi nghĩ mãi chẳng biết nói gì với bạn ta, mà mấy chú cán bộ nó ngồi nhìn chăm chặp nên tôi cũng ngồi tỉnh bơ lải nhải một mình rồi đợi bạn ta đi ngang vội đọc cho Tú Kếu nghe:

*“Nhân dân ta rất cần cù ...
Đảng ta lãnh đạo.. nửa ngu nửa khùng..!”*

và cứ thế cứ anh hùng rồi lại nửa khùng nửa ngu, lại rất cần cù rồi đảng ta lãnh đạo nửa ngu nửa khùng.. thế mà cũng đã ba mươi hai năm qua đi rồi các bạn ạ..! Ba mươi hai năm nhìn lại để trong mỗi chúng ta chẳng thể nào quên:

*Ngày tháng đó suốt đời ta nhớ mãi..
Cả Sài Gòn phủ kín một màu tang..!
Cờ hạ xuống bao hồn thiêng u uất,
Nước ngâm ngùi cau mắt khóc tang thương..!”*

Sáng 30 tháng tư, phố xá Sài Gòn mang một bộ mặt khác thường, người qua kẻ lại hít hải vôi vàng, phố xá ngổn ngang giày dép áo quần vất bỏ từng đồng trên những con đường hoang tàn xơ xác của một thành phố chết. Người Sài Gòn vẻ mặt hốc hác sau mấy đêm dài mất ngủ, ngõ ngàng ngờ ngác nhìn nhau ... Rồi thì mạnh ai nấy tính.. kẻ lo tìm đường vượt biển, người râu rĩ khăn gói về quê, đổi chỗ ở tránh sự truy tìm lý lịch trả thù của Cộng sản. Buổi sáng hôm đó, tôi như kẻ mất hồn đi lang thang khắp Sài Gòn lúc vừa đến tượng đài

Thủy quân Lục chiến ở trước Hạ viện thì nghe súng nổ, người lại xôn xao nói về người chiến sĩ Việt Nam Cộng hoà nào đó đã móc súng tự sát trước tượng đài mà sau này biết ra là Trung tá Long Cảnh sát Quốc gia. Buổi trưa sau khi từ Dinh Độc lập đi bộ lững thững về chợ Bến Thành, ngược trở lại Lê văn Duyệt tìm một quán cóc bên đường, kêu một ly cà phê đá rồi ngồi nhìn cảnh tượng hoang tàn mà lòng ngổn ngang trăm mối... Bàn bên cạnh mấy ông lớn tuổi mắt xồm xác nhìn ngang nhìn dọc rồi kể cho nhau nghe về chuyện mấy anh em thương phế binh ở Quân y viện Cộng hoà bị Việt Cộng đuổi ra khỏi bệnh viện đã rút kíp lựu đạn để mấy anh em cùng chết, rồi một trung đội nhảy dù dưới quyền chỉ huy của viên Thiếu Úy đã anh dũng chiến đấu đến giờ phút cuối cùng và họ đã chừa viên đạn cuối để tự kết liễu cuộc đời của những chiến sĩ hào hùng đó.

Ngày tháng đó ... tôi nhớ mãi những dằn vặt thao thức, những âu lo sợ sệt, những căm thù uất hận, những tức tưởi ngổn ngang ...

*Ta đứng đó lặng nhìn thành phố chết,
Bao hờn căm u uất bỗng dâng trào ...
Lặng nghe lòng thổn thức những thương đau..
Ôm mặt khóc.. Trời ơi mình chiến bại..!?*

Tôi mua một ổ bánh mì rồi kêu một xị "Nước mắt quê hương" ngồi nhâm nhi một mình ... Ôi nước mắt quê hương tên gọi của rượu đế Việt Nam sao mà thấm thía thế... Nước mắt quê hương đang thấm dần vào người tôi, một cái xác không hồn ... gật gà gật gù như đang suy nghĩ đăm chiêu... nhưng thực ra lúc đó có nghĩ gì được đâu dù thỉnh thoảng một ý nghĩ thoáng qua trong cái đầu óc hoang mang... Họ là những anh hùng, anh hùng vô danh không tên tuổi nhưng thực sự là những anh hùng, anh hùng hơn những Tổng thống, tướng tá bỏ thành bỏ dân chạy quên tên tuổi... còn mình ngồi đây uống rượu chẳng biết tính sao đây? Tôi không đủ can đảm để tự bóp cò súng bắn vào đầu nhưng chấp nhận chết đứng như một Tử Hải chứ không chịu bỏ chạy, không chịu xuống tàu khiến vợ con sau này buồn phiền trách móc không ít và đó cũng là một trong những lý do nàng đã chia tay mà tôi không hề phiền muộn hay trách cứ gì nàng...

Buổi sáng ngày 29 tháng tư, khi từ nhà đến chỗ vợ con tôi ở thấy dòng chữ nguệch ngoạc viết vội trên cửa "Anh xuống tàu Long Hồ ở bến Bạch Đằng gấp. Em và các con đang chờ..!". Tôi choáng váng, đầu óc suy nghĩ lung tung. Nếu tôi đến không kịp thì vợ tôi đã bỏ tôi để ra đi... Tại sao lại phải đi... Ý nghĩ lảm cẩm đầy tự ái của một anh chồng "Việt Nam" khiến tôi bực dọc mà sau này tôi mới thấy là không đúng lúc của tôi. Tôi cũng ra bến Bạch Đằng khúc gần Hải quân Công xưởng thuê một chiếc xuồng nhỏ ra cập sát vào bên hông tàu. Cả gia đình bên ngoài vui mừng kêu tôi lên tàu nhưng thay vì bước lên thì tôi lại chỉ tay kêu vợ tôi xuống. Cả nhà chững lại không hiểu tại sao tôi lại làm vậy, ngay cả bây giờ tôi cũng không hiểu nữa là... Vợ tôi biết rõ tính tôi nên bù lu bù loa vừa mếu máo vừa bế mấy đứa con tôi xuống. Mấy dì nó thấy vậy cũng leo xuống theo rồi ông ngoại mấy cháu cũng xuống theo. Bước lên bến, ông ngoại và mấy dì nó chẳng nói chẳng rằng bỏ đi một mạch. Tôi hiểu nỗi buồn giận mà chẳng biết làm sao... !

Mấy năm sau gia đình bên ngoài của tôi xuống Bạc Liêu mua thuyền đi đánh cá mới vượt biên được, vợ tôi dẫn thằng con trai lớn già lầy củi ở bờ biển lên ghe được, còn dì Mỹ Nhung dẫn 4 đứa con gái còn nhỏ ngồi chờ nhưng bị động nên ông ngoại nó quyết định phải đi rồi tính sau. Nghe nói nhà tôi thấy bỏ lại mấy đứa con đã nhảy xuống bể, cậu nó phải vớt lên. Tội nghiệp vợ tôi, sang Mỹ rồi mà còn phải nằm ở bệnh viện tâm thần một thời gian khá lâu... khiến tôi ân hận mãi cho đến năm 1990, nhà tôi mới bảo lãnh các cháu sang bên Mỹ, tôi mới như trút được nỗi ưu phiền đeo đẳng bấy lâu... Cho đến bây giờ và mãi mãi về sau, dù đã "chia tay hoàng hôn", tôi gọi là chia tay hoàng hôn vì gần cuối cuộc đời mà lại chia tay ... nhưng tôi sẽ nhớ nàng suốt đời và không bao giờ quên được những ân tình mà nàng đã dành cho tôi..!

TRONG NHỮNG GIỜ PHÚT SÀI GÒN HẤP HỐI đó, tôi đã quyết định ở lại. Lẽ nào cả một chế độ lại suy sụp mau chóng như thế này sao? Tôi không tin điều đó nên quyết định cùng với một số anh em tìm về miền Tây xem còn nơi nào chiến đấu mình sẽ vào đó chiến đấu tới cùng.? Trong khi bà con chạy ngược lên Sài Gòn ra hướng biển thì tôi và Phan Lạc Giang Đồng chạy ngược xuống Long An... để rồi cuối cùng thì chẳng còn gì, còn gì nữa đâu khi tướng Nguyễn Khoa Nam đã tự sát đúng nghĩa của một viên tướng thủ thành như các danh tướng Phạm văn Phú, Trần văn Hai, Lê văn Hưng, Lê Nguyên Vỹ của quân lực VNCH.

*Gươm đàn hề nửa gánh,
Sầu cố quốc khôn khuây ...
Nam nhi hề chi chí,
Vuốt mặt luống đoạn trường..!*

Những ngày tháng buồn phiền, hoang mang lo sợ của anh em quân nhân công chức VNCH sau 1975, nhất là khi cái gọi là “chính quyền cách mạng lâm thời” ra thông cáo kêu gọi đi trình diện. Anh em chúng tôi ngồi la liệt trong sân sau của Tòa Đô Chánh Sài Gòn, mỗi người một tâm trạng không nói ra nhưng ai cũng hoang mang lo sợ. Tôi ngồi bên mấy người bạn, anh em ngao ngán nhìn nhau. Thấy tôi ngồi hút thuốc lá liên tục hết điếu này đến điếu khác, ai cũng hỏi Phạm Trần Anh tính sao? Tôi cười hề, đã đến lúc này còn tính sao nữa. Chấp nhận thương đau tới đâu thì tới... Sau 30.4.1975 khi đi trình diện mỗi người đều phải kê khai lý lịch “Ba đời của gia đình” và 3 người bạn thân nhất. Trời xui đất khiến sao đó, tôi mang ngay ông cậu bên ngoại của tôi trước theo Việt Minh sau thành cộng sản đã chết ở Côn đảo vào lý lịch rồi khai 2 người bạn thân thực ra là chỉ nghe tên chứ có quen biết gì đâu là Trần Quang Long và Trần Triệu Luật trước 1975 là những sinh viên CS hoặc khuynh tả thân cộng tôi cũng không rõ lắm. Tết Mậu Thân cả hai đã vào khu tức cục R của MTGPMN và đều đã chết rồi thì lấy ai mà kiểm chứng đây...?

Chúng tôi ai cũng ít nhiều lo lắng nhất là lúc chờ đợi gọi tên từng người vào trình diện thật lâu mà không thấy ra nên lo sợ không biết số phận người anh em mình ra sao? Đến lúc gọi tên tôi vào trình diện tôi mới vỡ lẽ ra. Vừa bước vào phòng tôi thấy một anh Việt cộng xanh xao gầy còm không còn bám cành đu đủ nữa mà ngồi chồm hồm kiểu nước lứt trên cái ghế trước mặt là cái điếu cày thuốc lào loang lổ vết bẩn trên bề mặt ống tre. Ông ta không nhìn tôi mà cúi mặt đọc từng chữ trên tờ khai lý lịch của tôi một hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- À, anh làm quản đốc coi tù hả?

Tôi giật mình té ra anh chàng này chắc chắn là tù Côn đảo, Phú Quốc rồi... nên bị ám ảnh bởi 2 chữ Quản đốc đây mà nên nghe Quản đốc Trung tâm Huấn luyện Tu nghiệp công chức tưởng là Quản đốc Trung tâm Cải huấn coi tù rồi, không khéo nó trả đòn thù thì khổ nạn. Tự nhiên tôi nhớ tới mẹ tôi có lần nói là có ông cậu em bà ngoại đi theo Việt Minh bị bắt giam ở Côn Sơn nên buột miệng hỏi:

- Chắc là ông có ở tù ngoài Côn đảo..?

Anh ta gật đầu, tôi hỏi tiếp:

- *Vậy anh có biết ông Lưu Chí Hiếu không?*

Ông ta nói ngay như một cái máy:

- *Ai mà không biết anh Hai Hiếu ... mà sao anh biết anh Hai Hiếu?*

Tôi trả lời ngay:

- *Ông ấy là ông cậu bên ngoại của tôi.*

Nghe vậy, chắc ông ta tưởng tôi thuộc gia đình “cách mạng” đây, với tay lấy cái ống châm điếu thuốc, rít một hơi dài rồi chậm rãi hỏi:

- Anh có muốn đề nghị gì không?

Trong một thoáng tình cờ, tự nhiên tôi trở thành gia đình “cách mạng” nên đã lỡ thì chơi tới luôn, tôi nói:

- *Đề nghị với anh cho tôi về lại Lâm Đồng.*

Không nói gì, ông ta lúi cúi viết rặn ra từng chữ... gần mười phút sau mới đưa cho tôi tờ giấy chứng nhận trình diện rồi bước ra cửa trước của toà Đô Chánh. Tôi lấy bật lửa châm điếu thuốc Bastos rồi móc tờ giấy ra xem. Trên tờ giấy đánh máy quay ronéo có mấy chữ nguệch ngoạc:

“Đề nghị cho anh phạm trần anh về tiếp tục phục vụ tại Lâm Đồng”.

Tôi giật mình rồi mỉm cười vồn vện chỉ có mấy chữ mà tôi lại trở thành gia đình cộng sản rồi! Quả nhiên khi tôi về lại Bảo Lộc, đến Ủy ban nhân dân xã Lộc Thiện trình diện thì thấy Trần Minh Thảo trước dạy ở trường Trung học Bảo Lộc đầu đội nón cối, vai đeo túi “Xácốt”, y ngạc nhiên hỏi tôi:

- Ông còn về đây làm gì?

Tôi cười trả lời tỉnh queo:

- *Ủa sao không về bạn?*

Y xem tờ giấy chứng nhận trình diện của tôi im lặng một chút rồi nói:

- *Thôi ông cứ về đi...*

Tôi biết y nói vậy chứ nghi ngờ và cay cú lắm, nhất là trong khi đi học tập ngắn hạn 10 ngày ở địa phương, tôi có sơ hở khi tranh luận với tên Ba Đạt thường vụ huyện Bảo Lộc khi y hỏi tôi là tại sao lại ghi là trí thức vô sản chân chính. Tôi nói hiện giờ tôi là trí thức vô sản, các anh cứ điều tra xem tôi có tài sản nhà cửa gì không trong khi các anh là giai cấp vô sản thì bây giờ nhà cửa tài sản ketch xù...

Cuối khoá học chúng yêu cầu tôi lên phát biểu cảm tưởng thì tôi nói là tôi “có tội” với nhân dân vì trong quá khứ đã “kềm kẹp” nhân dân bằng giấy tờ khiến nhân dân “mất tự do và đói khổ hơn bây giờ” khiến cả hội trường phì cười một cách rất ư là đau khổ..!. Sau này, một anh bạn giáo sư người Huế cũng làm việc trong ủy ban nhân dân xã nói lại với vợ tôi rằng có lần họp tên Thảo đưa ra vấn đề đưa tôi đi học tập dài hạn vì tôi không ra cộng tác với “cách mạng” thì bà Tám, trưởng khu 4 xã Lộc Thiện trước là một bạn hàng chợ Bảo Lộc đã đấu tranh bên vực cho tôi rằng:

- *Tôi biết nó từ trước “giải phóng”, tuy nó là Trưởng ty “Ngụy” nhưng vợ nó phải bán chè cho học sinh, nó đã bên vực cho dân nghèo trong phiên họp bạn hàng chợ Bảo Lộc...*

Số là trong phiên họp do toà Hành chánh tỉnh mời bạn hàng chợ về việc chỉnh trang chợ, tôi có nói rằng:

- *Bà con hãy nghĩ tới lợi ích chung là xây dựng ngôi chợ mới lớn hơn, đầy đủ tiện nghi hơn và đẹp như chợ Đà Lạt.. Bà con đừng nghĩ là chính quyền bày ra để khó để đòi hối lộ.. Xin mời bà con cứ vào Toà Hành chánh tỉnh gặp thẳng tôi, tôi bảo đảm trong vòng một tháng có giấy phép và không mất một đồng nào. Nếu ai biết hút thuốc tôi còn mời một điếu Bastos nữa...*

Chuyện đời nhiều khi nghĩ lại cũng thấy cảm động vui vui như khi nhận lệnh bàn giao quận Tam Bình sang Minh Đức thì có 147 thân hào nhân sĩ, giáo chức kể cả nghị viên Hội đồng tỉnh Hứa Vượng Thọ ký tên vào kiến nghị xin Đại tá Tỉnh trưởng giữ tôi ở lại nhưng không được nên bàn nhau lấy nhà lồng chợ tổ chức đãi đằng ăn nhậu suốt đêm... Hồi đó Giám sát viện tư Ngô Xuân Thọ, người từng tố cáo với báo chí bố ông là Chủ tịch Giám sát viện đã ăn cắp của công 4 chiếc vỏ xe... viết thư giới thiệu tôi “Tiết sạch giá trong” với anh Nguyễn Huy Hân một người sạch lúc đó đang giữ chức Tổng Giám đốc Thuế vụ để chống tham nhũng Bây giờ nghĩ lại so với bọn cộng sản tham nhũng gấp ngàn lần chế độ VNCH thì ngày xưa cứ như chuyện phong thần vậy ...

CUỘC ĐỜI có nhiều chuyện xảy ra bất ngờ ngoài sự tiên đoán của mình nên cũng nhờ vậy mà tôi mới đi tìm anh em cùng chí hướng thành lập một tổ chức lấy tên là **NGƯỜI VIỆT TỰ DO DIỆT CỘNG PHỤC QUỐC**. Vợ tôi lại một phen lo sợ ít nhiều buồn phiền nhưng hiểu rõ tính khí của tôi nên âm thầm chịu đựng. Nàng chỉ nói khéo với tôi là anh tính sao thì tính chứ ông ngoại coi tử vi nói số anh thế nào cũng bị ở tù... Quả nhiên, chạng vạng chiều tối ngày 3 tháng 8 năm 1977, lúc tôi vừa hút xong điếu thuốc lào trong khi các con đang quây quần dưới mái tranh nghèo sau bữa dưa muối buổi chiều thì cả một trung đội công an súng ống tận răng, thẳng nào thẳng ấy hùng hổ đầy vẻ căm thù tràn vào nhà dè chừng tôi ra rồi còng tay trước sự kinh hoàng của vợ và các con tôi. Cảnh tượng hãi hùng của bọn đầu trâu mặt ngựa, kẻ la người hét ấy đã được thiên tài Nguyễn Du mô tả trong truyện Kiều sao mà hay đến thế... in hệt như đám công an cộng sản đến bắt người, phá nhà đàn áp dân oan Việt Nam đang diễn ra từng ngày từng giờ trên quê hương yêu dấu!

*“Kẻ nách thước người tay đao,
Đầu trâu mặt ngựa ào ào như sôi..!”*

Tôi hiểu rõ mọi việc xem như đã thua rồi nên thản nhiên nói:

- *Các anh muốn gì?*

một tên công an nhào tới tát vào mặt tôi một cái như trời giáng rồi hần học nói

- *Mày phản động, dám chống lại chúng ông mà còn lý sự hả?*

Tôi mỉm cười không nói gì. Thằng con trai lớn nhất của tôi đứng nhìn chằm chặp vào tên này, nó đưa tay lên lau nước mắt rồi lấy thuốc lào bỏ vào điếu cầm lên cho tôi hút. Tôi có hút được đâu khi thấy hai tay con tôi run run sao mà thương quá..! Cô con gái Quỳnh Trâm ngây thơ hồn nhiên leo lên hai tay còng rồi ôm hôn tôi, Quốc Bảo con trai tôi dơ tay tát em nó một cái thật đau, dường như bao căm thù nó dồn vào cái tát, vừa tát vừa chửi:

- *Mày mắt dậy, đã man, mày làm bố đau...*

Tôi hiểu nó chửi xéo bọn công an, khốn nỗi bao nhiêu thù hận lại trút lên em gái ngây thơ thật tội nghiệp làm sao..!

Lúc chúng giải tôi ra xe, tôi nói với con tôi:

- *Quốc Bảo, con nhớ lời bố dặn nhé, chào tay bố đi ...*

Rồi tôi không đủ can đảm nhìn lại nữa ... Trời chiều bỗng như tối xảm lại, bóng tối bắt đầu phủ chụp xuống trên đỉnh đồi chơ vơ căn nhà sàn nhỏ hẹp mua lại của đồng bào Thượng. Căn nhà sàn vừa đủ cả nhà nằm thay giường đã bị chúng dỡ tung ra để tìm kiếm tài liệu, đào nát cả vườn để tìm súng ống... Làm sao tôi có thể quên được cái cảnh cả nhà vợ con la khóc như ri chạy theo khi chúng còng tay tôi dẫn ra khỏi nhà. Bóng tối phủ xuống đỉnh đồi như che kín cả tương lai gia đình tôi, vợ con tôi. Ôi cái nỗi kinh hoàng nào lòng đứt ruột

của mấy mẹ con cô quạnh trên đỉnh gió hú đêm nay sau lúc ta đi... Làm sao mà người vợ trẻ đang bụng mang dạ chửa cùng 4 đứa con thơ dại qua được đêm nay trong bóng tối hãi hùng khi màn đêm buông xuống... rồi cuộc đời còn lại, cuộc đời còn lại các con tôi sẽ no đói sống chết ra sao..!?

*Ngày tháng đó buổi ta đi em khóc..
Ngỡ nghìn trùng sông núi cách ngăn nhau..!
Đừng khóc nữa em yêu xin đừng khóc..
Thêm đau lòng vương vấn bước ta đi..!
Lời sông núi ta đi theo tiếng gọi,
Vì tự do ta quét sạch bóng thù..
Vì hạnh phúc nhân dân thể tranh đấu,
Không có gì ngăn nổi bước ta đi..!
Không có gì ngăn nổi chí nam nhi..!*

TÔI BỊ BỊT MÁT hai tay còng quặt ra sau lưng rồi hai tên công an đi kè hai bên đẩy tới trước, mình đi theo như một cái xác không hồn. Không biết cuộc đời sẽ đi về đâu, một ý nghĩ chợt loé lên “*Đã tới nước này rồi thì kệ nó tới đâu thì tới, chết là cùng chứ gì...*”. Vừa bị đẩy vào phòng thì nghe tiếng quát, giọng Bắc kỳ đặc sệt:

- *Địt Mẹ mày, giờ này mà còn phản động... để tao xem gan mày to bao nhiêu mà dám chống lại chúng ông, úp mặt vào tường, khẩn trương lên..!*

Bất thành linh một báng súng như trời giáng vào lưng, đau nhói tá hoả tam tinh... chưa kịp hoàn hồn thì những cú đấm, cái đá dồn dập, tôi lảo đảo té xấp vào tường không biết gì nữa..!

Đêm xuống cái lạnh buốt giá của hơi sắt cùng với mùi hôi tanh xen lẫn khai khai của nước đá làm tôi tỉnh lại tự lúc nào chợt thấy người ê ẩm, hai tay bị còng ra đằng trước, hai chân thò ra ngoài cùm... run lên vì lạnh nhìn mãi cũng không nhận ra nằm ở đâu, định thần nhìn lại mới thấy chung quanh mờ mờ không hơn 2 thước vuông và nhận ra đang nằm trong cái thùng sắt mà ngày xưa thường gọi là cô néch là cái thùng đựng hàng mà bây giờ gọi là container loại nhỏ... tàn dư của đế quốc “Mỹ” đây mà!. Ban ngày thì hơi nóng của cái hộp sắt kín mít như một lò hấp người. Hôm sau chúng giải tôi lên Trại tạm giam Đà Lạt nguyên là trung tâm thẩm vấn của chế độ cũ. Tôi bị đẩy vào một xà lim nhỏ khoảng 2mx1m4 và cao khoảng 2 m. Nằm ngửa chân tay xiềng xích, mắt nhìn thẳng lên cái trần bê tông ở giữa có khoét một lỗ vừa đủ thò cái bóng đèn tròn rọi thẳng vào mắt. Tôi chợt hiểu đây chính là đòn tra tấn nhẹ nhàng cân não làm mắt mình mỗi mệ, cộng với chính sách bao tử cho ăn cầm hơi để đói ăn khát uống, tinh thần sẽ suy sụp để chúng dễ bề khai thác đây mà...

Tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng những gì chúng biết thì mình cứ từ từ khai như có vẻ “thành khẩn” khai báo như chữ thường dùng của VC, còn một số chi tiết dự phòng khi bị tra tấn thì làm như đau quá chịu không nổi phải khai ra để chúng cho là thật nhưng đã được chuẩn bị trước. Quan trọng nhất là đã khai lý lịch rồi, khai điều gì rồi thì phải nhớ nằm lòng, **phải tử thủ, khai đi khai lại cũng trước sau như một**. Chứ trật hoặc thêm một chi tiết nào là đời khổ nạn liền. Chúng cứ nắm lấy những sơ hở rồi “làm việc” tức là lấy cung liên tục để moi ra cho bằng được. Khi chúng đưa ra những lời khai của người khác là phải phủ nhận và đòi đối chất với người đó ngay... để chứng tỏ mình khai thật và cũng là cách để mình hoãn binh chi kế rồi tính sau.

Tôi đắc ý mỉm cười nhưng nằm ngửa suốt một ngày, mệ mòi rã rời, bụng đói cồn cào nhưng cái cảm giác khó chịu nhất là mắt hoa lên, dường như tấm đan bê tông trên trần nhà thấp lè tè như đang ụp xuống đè lên người tôi... Cái khó chịu nhức nhối ám ảnh mà bây giờ sau mấy chục năm vẫn còn ám ảnh, không thể nào quên nổi và cũng chẳng có ngôn từ nào có thể diễn tả được... nhưng cũng chính thời gian đó tôi làm được 4 câu thơ đầu tiên trong đời mà tôi không bao giờ nghĩ rằng tôi lại có thể làm thơ được..!

CHÍNH MI..!

SAU NGÀY MẤT NƯỚC, đi đâu nhìn lên tường cũng nhìn thấy hàng chữ đỏ lôm “Đời đời nhớ ơn bác Hồ vĩ đại” khiến nhức đầu nhức mắt ám ức vô cùng. Được rồi mày “Đời đời.. nhớ bác Hồ” thì tao “Muôn năm... muôn năm... hận cáo Hồ” .

*Hai tay còng số tám,
Chân cùm kiểu Liên Xô..
Đái ỉn nằm một chỗ..
Muôn năm hận cáo “Hồ”..!*

Không phải chỉ riêng tôi mà hầu hết nhân dân Việt Nam cả ngoài Bắc lẫn trong Nam sau này đều bị ám ảnh bởi 3 chữ Hồ Chí Minh, mở miệng ra là Các Mác là Lê Nin, là Bác Hồ vĩ đại, là chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại mà tôi cứ nghĩ là “rồ dại”, sống mãi trong sự “thất nghiệp” của chúng ta...! Tự nhiên tôi nhớ tới lão tướng Phan Khôi trong Nhân văn Giai phẩm năm nào... Phải rồi **Chính mi, chính mi Chí Minh ơi:**

*Chính mi bán nước Chí Minh ơi..
Chính mi cồng rắn cắn nòi Việt Nam..
Chính mi gây cảnh tương tàn..
Nổi da xáo thịt ngập tràn máu xương..!
Gây bao nhiêu cảnh tang thương..
Muôn dân đồ thán thê lương khôn cùng..
Mai này Cộng sản cáo chung..
Đào Lăng quật mộ gian hùng Chí Minh..!*

Sau khi xử án chúng chuyển anh em chúng tôi về trại Đại Bình. Chúng tôi bị đưa vào dãy xà lim mới xây cất hết sức kiên cố mà chúng tôi thường gọi đùa là Tứ giác đài. Tiêu chuẩn xà lim kỷ luật là nhà nước “no” cho mỗi tháng 7 kí lô thực phẩm gồm cả gạo mốc mủn lẫn khoai lang, bắp, khoai mì mốc meo lên màu chạy chỉ đen có, xanh có xen lẫn vàng khè... thì làm sao mà “lo” cho được? Làm sao có thể thường tượng được là trong tận cùng đau khổ, trong cái tận cùng của đáy địa ngục nơi mà “*Mười người chết bảy còn ba, chết hai còn một mới ra khỏi tù..!*” **thế mà sống sót được cũng là một sự nhiệm màu..!** Chuyện kể hơi “mất vệ sinh” một chút nhưng cũng xin viết ra cho vui.. Số là, những ngày mới vào xà lim là lo mọi chuyện trên đời kể cả việc đi vệ sinh lấy gì mà lau đây... mình là người văn minh lịch sự mà... chỉ có cách lấy răng xé cổ tay áo mà là áo cũ mới được chứ áo mới thì thông cảm đi... nhưng mấy ngày sau, cả tuần rồi 2 tuần mới đi “tham quan lăng Bác” chữ anh em tù thường dùng vì quá căm thù nên cũng thông cảm... Lý do thật đơn giản là mỗi tháng chỉ có 7 ký lô gram thực phẩm, tính ra mỗi bữa chưa được lưng chén nhỏ thì ăn bao nhiêu tiêu hoá hết lấy gì mà thải ra mà nói ngọng kiêu dân địa phương ở miền Bắc là “lo” với không “lo”...

Viết đến đây tôi lại nhớ tới chuyện K' Breo hồi còn nằm xà lim “Tứ giác đài” ở Đại Bình. Chúng tôi 5 người nằm giữa chờ chờ trong xà lim, hai chân bị cùm bằng chiếc cùm gỗ, kiêu cùm thời Trung cổ với 2 thanh gỗ trên dưới mỗi thanh dày 20 cm, có khoét 2 lỗ nhỏ vừa sát với cổ chân bình thường nên ai chân to thì tha hồ mà khốn nạn. nhưng cũng không sao, một thời gian chân teo lại thì vừa tuốt tuột.. khỏi lo. Khốn một nỗi, thời gian đầu mới cùm bị ngứa ngáy vô cùng, ầm ứ vì cựa quậy không được nhưng ngứa quá thì cũng phải ráng mà nhúc nhích một chút. Đặc biệt của loại cùm này là hể cử động nhúc nhích là bị trầy sát chảy máu làm lở loét khiến cả phòng người thấy mùi tanh. Sở dĩ phải nằm giữa chờ chờ vì 2 lỗ cùm cách nhau hơn nửa thước nên 2 chân banh ra, không bao giờ nằm nghiêng được gần bảy năm trời. Thế nên kẻ hèn này mới xuất khẩu thành thơ nhưng không phải xuất một lần đầu mà gần 7 năm sau mới ra mấy câu thơ con cóc:

“Bảy năm mơ giấc ngủ nghiêng, ngày qua đêm tới xích xiềng cùm chân..”

đó quý vị ạ...

Số là mấy hôm nay cứ nghe K' Breo nó kêu:

- Ai đi tham quan lăng Bác không đập nắp sao mà thú vị quá..!

Mỗi lần đi tham quan chúng tôi phải lấy 2 tay chống xuống sàn xi măng, anh bạn tù bên cạnh lấy tay đẩy cái hộp gỗ vuông mỗi bề 25 cm vào, bên trong đựng một cửa, cố gắng ngồi lên trên rồi tha hồ mà “làm thơ” ... Xong rồi kéo ra đập nắp lại. Quý vị thử xem có tưởng tượng nổi không nào..? Chúng tôi sống nhờ cái hộp phân trộn lẫn với mặt cửa đó. Hồi đó chúng tôi được vinh hạnh ngày ngày 2 lần cơm canh thì cụ Phạm Xuân Thái lo việc vệ sinh lấy thùng phân ra rồi đổ mặt cửa vào đem vào. Mỗi lần chỉ khoảng 5 phút là xong, khi bọn cán bộ trực trại ra rồi thì anh em vội mở nắp thùng phân ra, bôi mót dưới lớp mặt cửa lấy ra một khúc mì dài khoảng 10-15 cm dính đầy một cửa lẫn “phân” chia nhau mỗi người một miếng rồi ăn tươi nuốt sống, bất kể... Nói thế là quý vị hiểu rồi.

Cụ Thái, một con người lý tưởng, tiên phong đạo cốt, gầy gò như khô mộc đại nhân và cao lỏng không trước từng làm bộ trưởng Thông tin thời Tổng thống Ngô Đình Diệm. Ông cụ chắc nay đã thành người thiên cổ rồi nhưng tôi biết một điều là cụ rất vui và tin tưởng vào ngày chiến thắng cộng sản vì đã thấy anh em chúng tôi đứng lên chống Cộng Sản. Một buổi tối anh Đáo tự nhiên bị “thượng thổ hạ tả” vừa ói vừa đi cầu, chú Lựu lên tiếng báo cáo cán bộ có người đau nặng. Kêu gần khản cả tiếng mà chẳng thấy ma nào. Chúng tôi biết là chúng nó vẫn đứng đầu đó thôi, nếu thử trốn ra xem là nó bắn liền. Chú Lựu gào lên thì một thằng chèo mở cửa ra chửi chúng tôi:

- *Địt mẹ chúng mày ai cho chúng mày ốm mà thuốc với men. La nữa ông bắn bỏ mẹ bây giờ...*

Mấy anh em tức quá mình đau xin thuốc mà nó chửi ai cho mình đau, thật vô lý... Tôi bảo:

- *Đóng cửa lại, nếu mai xảy ra chuyện gì thì cán bộ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Cán bộ đừng ăn nói mất dạy như thế...*

Sáng hôm sau tên Thái trực trại vào đánh chúng tôi. Hai chân bị cùm thò ra ngoài, nó lấy chân đạp xuống rồi đánh xuống mắt cá, lát sau nó lại đạp chân đánh vào con khoai. Cái kiểu đánh tra khảo, vừa đánh từ từ hỏi rồi đánh tiếp đau đớn vô cùng đến độ vãi đái ra, tức quá nước mắt trào ra. Tôi ngồi bật dậy thì nó lấy chân đạp thẳng vào ngực té bật ngửa xuống sàn cùm. Tôi thách thức la lớn đồ vô nhân đạo hy vọng nó tức đánh vui cho mình xiu cho nhẹ tội nhưng không xiu được mới đau chứ..

Mấy anh em lo vệ sinh đứng ngoài nghe thằng Thái đánh từng cái một theo lối tra khảo mà đau lòng chảy nước mắt... ông cụ thấy tôi cắn răng chịu những cái đánh bằng chốt sắt cửa xà lim vào mắt cá, rồi con khoai. Hai chân sưng vù lên bầm tím mà tên Thái, cán bộ trực trại, còn cấm uống nước 3 ngày. Chúng tôi phải đá rai lấy tay thấm vào miệng và để xoa bóp mắt cá con khoai. Ông cụ thấy tôi không chịu nhận khuyết điểm lớn tiếng với cán bộ tối hôm qua. Đợi khi tên cán bộ đi ra, ông cụ lau nước mắt nói với tôi:

- *Muốn lo đại sự ông phải biết uyển chuyển, linh động một chút. Đừng bao giờ lấy gương báu mà chém bọn ruồi muỗi tôm tép này ... ông chết đi thì ai lo đây, lúc đó ông là kẻ có tội chứ làm anh hùng gì chấp nhất gì với bọn tép riu này..!*

Hai chân anh em tôi ai cũng sưng vù lên nhưng thật nhiệm màu cũng nhờ nằm cùm hai chân đi dớ dầy loại nhà binh nên không bị dập gãy gì. Cả tháng sau lấy tay ấn vào mắt cá như dẹp ra và còn thấy đau...

Tôi còn nhớ cũng ở xà lim Đại Bình này còn có một ân nhân nữa là anh Yén, Phó Ty Thuế vụ Lâm Đồng và anh Liễn người Huế, y sĩ thiếu tá làm y tế trại đã nói nhỏ với tôi một câu ân tình:

- *Chứng nào có moi thì toi mới khai bệnh, chích thuốc nhé... Phạm Trần Anh!*

Tôi chợt hiểu và thâm tạ, vô cùng thâm tạ những quý nhân nơi tận cùng địa ngục này.

Trong xà lim gần 9 năm trời thì nói gì đến chuyện vệ sinh hay không, đại khái 9 năm không đánh răng đánh lợi gì cả, khoảng 1, 2 tháng tắm rửa sạch sẽ một lần. Tha hồ mà thoải mái, thoải mái đến nỗi da mấy đầu ngón tay, đầu ngón chân do nằm trong bóng tối, không một chút ánh nắng mặt trời nên da mỏng dính, hơi gãi một chút là máu chảy da rơi rụng liền. Đặc biệt phần da kề cạnh móng chân cứ ngày một dày ra và thời kỳ lạ nên hấp dẫn mấy đồng chí dán kiến vô cùng. Có lần buổi sáng dậy, thấy hơi xót ở đầu ngón chân, cúi xuống thì thấy chỗ da đầu ngón chân đã vạt đi một miếng. Định thần cúi xuống nhìn cho rõ thì thấy rướm máu tươi, té ra mấy đồng chí dán kiến thấy mùi hấp dẫn nên đến "chiếu cố" nhấm nháp thưởng thức thể thôi nhưng bị chúng tôi vừa tức giận vừa cười chửi thề:

- *Cha chả, chúng mày là loài sâu bọ tiếp tay cho CS hành hạ chúng ông à..!*

thế có vô lý không? K' Breo cứ kêu hoài, tìm mãi không hiểu vì sao có mùi "dễ ngủi" cho đến một hôm khoảng 2 tháng sau, cả xà lim được đi tắm và làm vệ sinh xà lim. Lúc làm vệ sinh hầm cầu, mở nắp ra thấy quá trời là mối. Tôi chợt hiểu té ra là mỗi chiều tối thỉnh thoảng có mấy chú mối bay vào, vô phúc cho chú mối nào bay gần K' Breo là bị Breo chụp ấy đưa vào miệng soi tái liền. Mấy chú mối này sau khi ăn no nê ở hầm phân bị nhét vào miệng nên chỉ mình K' Breo thấy thối nhiều vì môi dính đầy phân.

Nhắc lại chuyện cười ra nước mắt này lòng tôi xốn xang vì khi chuyển trại về Xuân Lộc, mấy tháng sau thì nghe tin chú em nó bị bắn chết khi vượt ngục. Thấy tội nghiệp nhưng cũng thấy như thế mà hay còn đỡ khổ hơn là bị bắt lại, bị tra tấn và cùm chân tay trong xà lim mùa lũ thủy... cho đến chết..! Xin một phút mặc niệm để nhớ tới chú em và biết bao nhiêu anh em Quân Cán Chánh Việt Nam Cộng Hòa, anh em tù nhân chính trị đã hy sinh trong các trại tù khắc nghiệt của CS bắt nhân hại dân bán nước. Đặc **biệt hơn 300 tù nhân chánh trị và tôn giáo đã bị cộng sản đem ra pháp trường xử bắn** để răn đe trấn áp quần chúng yêu nước. Trong số này có 2 vị linh mục và 2 phụ nữ. Chế độ bạo tàn bất nhân này đã xử tử hình chị Trần Thị Lan trong lúc chị đang có thai 8 tháng cùng với người chồng là anh Huệ năm 1976 tại Tiền Giang. Đại Úy Quân lực VNCH, Nhạc sĩ Nguyễn Hữu Cầu đã làm bản nhạc Vu Lan giết người như một bản cáo trạng tội ác CS mà

"Thần Người đều cảm hận, Trời đất chẳng dung tha"

Ngày Rằm tháng bảy Vu Lan,

Ủy Ban Quân quản Tiền Giang giết người...

Ma vương hô hố tiếng cười,

Sau khi chúng giết 2 người thành ba...

*Bào thai tám tháng không tha,
bào thai tám tháng đem ra tử hình,
Tiền Giang ơi hỡi Tiền Giang...*

Cả nhân loại văn minh sẽ không bao giờ nghĩ rằng CSVN có thể hành xử bất nhân vô đạo như thế và cũng không thể tưởng tượng được là người nhạc sĩ làm bản nhạc: "**Vu Lan Giết người**" đó, nhạc sĩ Đại Úy Nguyễn Hữu Cầu, người em kết nghĩa của tôi đang sống thoi thóp chết dần chết mòn trong ngục tù, trong tận cùng của địa ngục trần gian đã 35 năm, hơn nửa đời người... !!!

Phạm Trần Anh